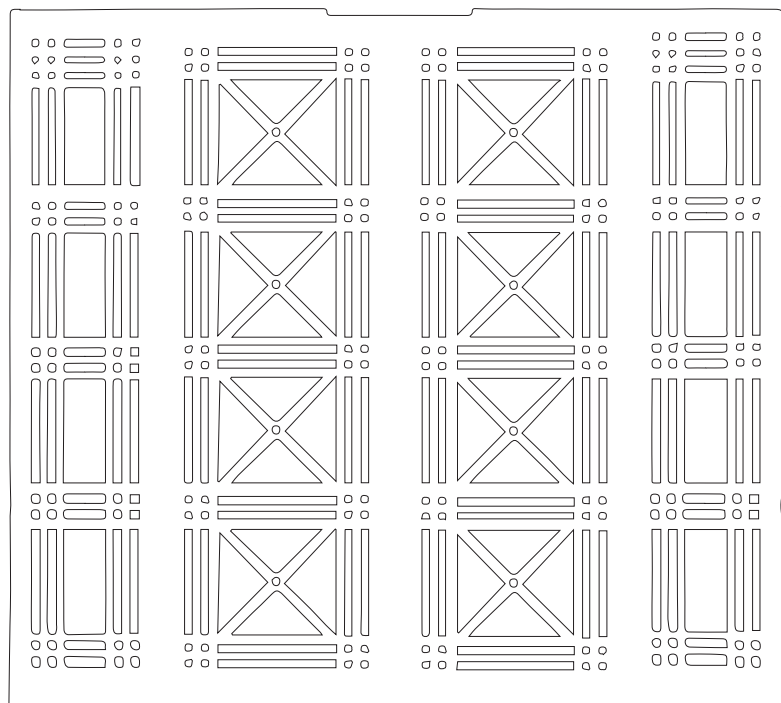

IN MEDIO VIRTUS

Στην Πατρίτσια και τον Γιώργο,
τα εγγόνια μου.

IN MEDIO VIRTUS

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΡΕΓΟΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΝΤΗΣ
ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΟΛΗΣ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΙΤΣΑΚΗΣ
ΠΑΝΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Επιμέλεια
ΧΡΙΣΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΦΗΣ

4 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2019 – 18 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2020

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ Γ. ΒΟΓΙΑΤΖΟΓΛΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΚΘΕΣΗ

Επιμέλεια

Χρίστος Χριστοφής

Γραφείο τύπου - Δημόσιες σχέσεις

Μαρία Χάκα

Γραμματειακή υποστήριξη

Μαρία Χάκα

Συντονισμός

Γιώργος Βογιατζόγλου

Πινακοθήκη Γιώργου Ν. Βογιατζόγλου,
Ελ. Βενιζέλου 63, Νέα Ιωνία, 14231 Αττική.
Τ. + 30 210 27 10 472

E. info@vogiatzogloucollection.gr

www.vogiatzogloucollection.gr

Facebook: Πινακοθήκη Γιώργου Ν. Βογιατζόγλου

Twitter: @Vogiatzoglou_Co

YouTube: Pinakothiki Vogiatzoglou

Tumblr: VOGIATZOGLOU-ART-SPACE

LinkedIn: VOGIATZOGLOU ART SPACE

ISBN: 978-618-83988-4-9

© Πινακοθήκη Γιώργου Ν. Βογιατζόγλου

Αθήνα 2019

© Κειμένων: Οι συγγραφείς

Απαγορεύεται η κάθε είδους αναδημοσίευση του υλικού σε έντυπα και ηλεκτρονικά μέσα χωρίς την έγγραφη εξουσιοδότηση του συγγραφέα και του εκδότη. Οι παραβάτες διώκονται ποινικά βάσει του νόμου περί προστασίας της πνευματικής ιδιοκτησίας.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

Κείμενα

Γιώργος Βογιατζόγλου

Χρίστος Χριστοφής

Θάνος Σταθόπουλος

Επιμέλεια

Γιώργος Βογιατζόγλου

Επιμέλεια κειμένων

Χρίστος Χριστοφής

Φωτογράφιση έργων

Αλέξανδρος Ανδριτσόπουλος

Γιάννης Μαρμάρας

Χριστόφορος Δουλιγέρης

Tom Schickan

Σχεδιασμός

Μιχάλης Τωμαδάκης

Εκτύπωση

Γιώργος Κωστόπουλος

Με την υποστήριξη Vogiatzoglou
Architects & Engineers.

11

Πρόλογος

Γιώργος Βογιατζόγλου

14

Αν ήμουν έργο τέχνης

Χρίστος Χριστοφής

17

Ο βαθμός αγωνίας του κέντρου

Θάνος Σταθόπουλος

22

Κωνσταντίνος Δρέγος

38

Γιώργος Κόντης

56

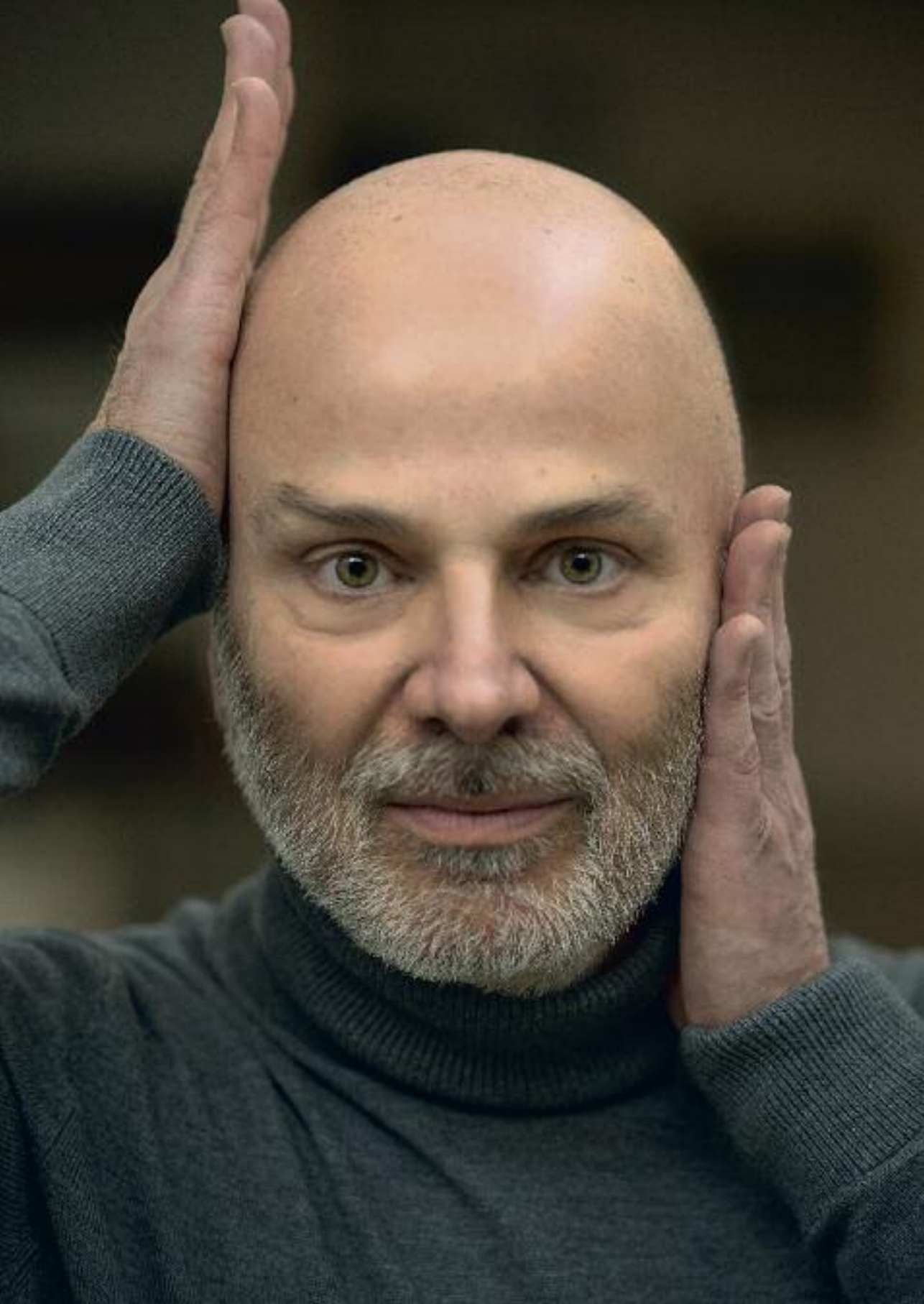
Ανδρέας Λόλης

72

Εμμανουήλ Μπιτσάκης

94

Πάνος Παπαδόπουλος

Πρόλογος

Νιώθω ιδιαίτερη χαρά που η Πινακοθήκη μας οργάνωσε και παρουσιάζει την ομαδική έκθεση με τίτλο «*In Medio Virtus*», όπου συμμετέχουν πέντε αξιόλογοι καλλιτέχνες, με έργα που ανήκουν στη Συλλογή Βογιατζόγλου. Λόλης, Μπιτσάκης, Παπαδόπουλος, Κόντης, Δρέγος. Για μένα Ανδρέας, Μανώλης, Πάνος, Γιώργος και Κωνσταντίνος, φίλοι εκλεκτοί και αγαπημένοι, όλοι με σημαντική παρουσία εντός και εκτός Ελλάδας.

Γνωρίζω τον Ανδρέα Λόλη από το 2002. Ένα χρόνο μετά απέκτησα και το πρώτο έργο του, ένα γλυπτό από πορόλιθο, με τίτλο «Γέννησις». Από τότε παρακολουθώ με ενδιαφέρον την εξέλιξη και ανοδική πορεία του έργου του, με κορύφωμα την συμμετοχή του στην φετινή Μπιενάλε της Βενετίας.

Ο Εμμανουήλ Μπιτσάκης εκπροσωπείται στη Συλλογή Βογιατζόγλου με 25 έργα, αντιπροσωπευτικά της δουλειάς του, φιλοτεχνημένα από το 2000 έως το 2018.

Η γνωριμία μου με τον Πάνο Παπαδόπουλο και τον Γιώργο Κόντη προέκυψε κατά την προετοιμασία της έκθεσης «Σήμερα, η ζωγραφική» που παρουσίασε η Πινακοθήκη μας τον Μάιο του 2014. Τα τελευταία πέντε χρόνια παρακολουθώ τη δουλειά τους.

Ο Πάνος Παπαδόπουλος, μάλιστα, φιλοξενείται στο *ΚΤΙΡΙΟ 1* και ορισμένα από τα έργα της παρούσας έκθεσης έχουν δημιουργηθεί εκεί.

Φωτο πορτρέτου: Γιάννης Μαμμάρας

Είχε ήδη ξεκινήσει η προετοιμασία αυτής της έκθεσης όταν γνώρισα τον Κωνσταντίνο Δρέγο. Επισκέφτηκε την Πινακοθήκη, μαζί με τον κοινό μας φίλο Χρίστο Χριστοφή, τον περασμένο Ιανουάριο, σε σύντομο ταξίδι του στην Αθήνα από το Βερολίνο όπου ζει και εργάζεται. Ενθουσιασμένος με το έργο του του πρότεινα να συμμετάσχει στην έκθεση. Ο τίτλος της έκθεσης, *In Medio Virtus* (στο κέντρο βρίσκεται η δύναμη-αξία) επελέγει μετά από δική του πρόταση.

Ευχαριστώ από καρδιάς τους καλλιτέχνες που συμμετέχουν, τον αγαπητό μου Χρίστο Χριστοφή για την επιμέλεια της έκθεσης, τον φίλο συγγραφέα Θάνο Σταθόπουλο για το εμπνευσμένο κείμενό του και όλους εσάς που μας τιμάτε με την παρουσία σας και στηρίζετε το έργο της Πινακοθήκης Βογιατζόγλου.

Γιώργος Βογιατζόγλου

Πιότερο επιθυμώ να δω παρά να πω
Κ.Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

Αν ήμουν έργο τέχνης

Ορισμένα πράγματα μας επιβάλλονται, μας ορίζουν, θα μπορούσα να πω, με τρόπο μυστήριο, χωρίς να μπορούμε να εξηγήσουμε το πως και το γιατί. «Το Έργο Αγέρωχο ρουφάει 10 ζευγάρια μάτια»¹, θα έλεγε η Μιλένα Σπανού, πολύτιμη φίλη του διαδικτύου.

Αν ήμουν έργο τέχνης θα επέλεγα να ήμουν το «Fifty days at Iliam»² του Cy Twombly, ένα σχέδιο του Joseph Beuys της δεκαετίας του 1950, ένα έργο με σταυρό του Antoni Tapies, ένα έργο «τυφλής ζωγραφικής» του Lazongas.

Θα μπορούσα ακόμη να ήμουν ο «Άστεγος»³ του Ανδρέα Λόλη, το «Up idiot»⁴ του Πάνου Παπαδόπουλου, «Το Ιερό Εσωτερικό του Στρατιώτη της Παπικής Φρουράς»⁵ του Εμμανουήλ Μπιτσάκη, κάποιο έργο από τη σειρά «Blinky Palermo»⁶ του Γιώργου Κόντη ή έργο από την ενότητα «Atem Speicher»⁷ του Κωνσταντίνου Δρέγου.

Αυτή είναι η ομορφιά της τέχνης. Τα καλά έργα σου επιβάλλονται. Το καταλαβαίνεις από το σφίξιμο στο στήθος. Τα βλέπεις και δεν μιλάς. Είναι δύσκολο να ειπωθεί με σαφήνεια αυτό που έχει ιδωθεί.

τρέλα-
τρέλα να-
να-
πώς να πω-
τρέλα που από το-
από τότε που-
τρέλα από τότε που αυτό το-
ιδωμένο-
τρέλα ιδωμένο αυτό που-
ιδωμένο-
τρέλα ιδωμένο αυτό το-
το-
πώς να πω-
αυτό εδώ το-
αυτό εδώ-

Το παραπάνω κείμενο είναι απόσπασμα από το μονόπρακτο του Σάμουελ Μπέκετ «Πώς να πω», σε μετάφραση Δαμιανού Κωνσταντινίδη, το τελευταίο που δημοσίευσε ο Μπέκετ, λίγους μόνο μήνες πριν πεθάνει.

Δεν γνωρίζω πώς να μιλήσω για το απροσδόκητο της δημιουργίας.

Χρίστος Χριστοφής

- 1 Μιλένα Σπανού, *Η Αληθινή Λίρα* [Αντίστροφο Σενάριο]
- 2 *Fifty days at Iliam*, Cy Twombly, 1978, λάδι, λαδοπαστέλ, μολύβι σε καμβά, 10 τεμ., ολική διάσταση: 300X2582 εκ.
- 3 *Άστεγος*, 2009, γλυπτό από μάρμαρο, 42X118X36 εκ.
- 4 *Up idiot*, 2014, μαρκαδόρος σε καμβά, 100X70 εκ.
- 5 *Το Ιερό Εσωτερικό του Στρατιώτη της Παπικής Φρουράς*, 2010, τέμπρα σε χαρτόνι, 31X25 εκ.
- 6 *Blinky Palermo series*, 2014, εγκαυστική σε ξύλο, 27X21 εκ. το καθένα
- 7 *Atem Speicher* (δεξαμενή αναπνοών), 2016, μικτή τεχνική, καμβάς σε χαρτόνι, 38X28 εκ. περίπου το καθένα

Ο βαθμός αγωνίας του κέντρου

«Στο κέντρο βρίσκεται η δύναμη, είναι η αξία». Η επισήμανση του Αριστοτέλη στα *Ηθικά Νικομάχεια* μεταφέρεται στη δυτική σκέψη από τον Θωμά Ακινάτη – «In Medio Virtus». Οι έννοιες του κέντρου και της αξίας έχουν διανύσει μεγάλες αποστάσεις μέσα στον χρόνο – δεν μπορούν να έχουν μια καθορισμένη και ασφαλή ερμηνεία· αυτός είναι και ο τρόπος με τον οποίο ο Θωμάς Ακινάτης διαχέει την *αξία* στον δυτικό κανόνα: ως κάτι που μεταβάλλεται, ως κάτι που αλλάζει διαρκώς, όχι ως ένα σταθερό σημείο. Ωστόσο, ποτέ ίσως άλλοτε δεν ήταν πιο δυσχερές απ' ό,τι είναι σήμερα να ερμηνεύσει κανείς την έννοια του κέντρου και να ορίσει την αξία. Οι λόγοι είναι γνωστοί, δεν θα είχε κανένα νόημα να αναμασήσουμε χιλιοειπωμένα (και εν πολλοίς φθαρμένα) πράγματα. Όμως, για κάποιο κέντρο κινούμαστε. Για κάποια αξία πασχίζουμε.

Η έκθεση πέντε καλλιτεχνών της νεότερης γενιάς με έργα τους από τη Συλλογή Γιώργου Βογιατζόγλου διατυπώνει το ερώτημα *πού βρίσκεται το κέντρο; Σε μια εποχή συνεχών ανακατατάξεων και ρευστότητας τι θα μπορούσαμε να ορίσουμε ως κέντρο;* Κατά πόσον η τέχνη, η οποία κατακλύζεται όσο ποτέ από εικόνες και πράξεις (εφήμερες ή μη), αναζητεί ή δύναται να βρει το κέντρο της; Τα πράγματα μοιάζουν να πηγαίνουν όπου πηγαίνουν με μόνο ακριβώς γνώμονα το να πηγαίνουν.

«Η αυθεντική τέχνη γνωρίζει την έκφραση του ανέκφραστου, το κλάμα που του λείπουν τα δάκρυα», σημειώνει στην *Αισθητική θεωρία* (1970) ο Theodor W. Adorno. Θα μπορούσαμε ίσως να αισθανθούμε σ' αυτή την συγκλονιστική διατύπωση το μέγεθος του κλάματος που φτάνει ως τις μέρες μας; Και να διακρίνουμε το κέντρο στην απουσία των δακρύων;

Οι μέρες θα εξακολουθήσουν. Η αυθεντική τέχνη, αλλά και η έκφραση του αυθεντικού ανεξαρτήτως της τέχνης, δηλαδή η αυθεντική έκφραση από οπουδήποτε, θα συνεχίζει να γνωρίζει την έκφραση του ανέκφραστου. Η αγωνία για την έκφραση συγκεντρώνει, επικεντρώνεται.

Το τι είναι αυτό που ωθεί, λοιπόν, πέντε καλλιτέχνες να ψηλαφίσουν μέσα από την σύμπραξή τους σε μια ομαδική έκθεση την έννοια του κέντρου μπορούμε να το αντιληφθούμε. Η διερεύνηση και ο αναστοχασμός μαρτυρούν την αγωνία τους. (Ας σημειωθεί εδώ ότι η αγωνία τους προκύπτει σαφώς από το έργο τους το οποίο δύναται να τους εντάξει σ' ένα κοινό εννοιολογικό πλαίσιο). Χρησιμοποιώντας διαφορετικές τεχνικές και έχοντας διαφορετικό τρόπο προσέγγισης των υλικών τους, οι καλλιτέχνες οικοδομούν πρωτίστως συμβάντα. Ίχνη ενός κόσμου παράλογου, παράδοξες συναρτήσεις, εγγραφές, πράξεις, αναγωγές, χειρονομίες, σημεία συγκλίνουν στην αποτύπωση της εικόνας ως γεγονός. Το συμβάν είναι γλώσσα.

Ως συμβάντα αντιλαμβάνεται τις ζωγραφικές αποτυπώσεις του στον καμβά και ο Κωνσταντίνος Δρέγος, όπου λαμβάνουν χώρα μέσα από την τεχνική του κολλάζ πλήθος ετερόκλητων στοιχείων, σ' ένα συγκερασμό της πραγματικότητας με τον διχασμό της.

Ο Γιώργος Κόντης επαναπροσδιορίζει τη ζωγραφική εικόνα· οι αφηρημένες συνθέσεις του, είτε μονοχρωματικές (κάρβουνο) είτε χρωματικές (λάδι), επαναφέρουν το ερώτημα του τι μπορεί να σημαίνουν η ζωγραφική εικόνα και πράξη σε σχέση με το παρελθόν.

Τη μνημειακή διάσταση (με την έννοια και τους τρόπους της κλασικής γλυπτικής) ευτελών αντικειμένων της καθημερινότητας επιχειρεί ο Ανδρέας Λόλης. Τα γλυπτά του, σακούλες και κούτες από μάρμαρο, αναδεικνύουν την κρυμμένη ή περιφρονημένη αλήθεια των καθημερινών αντικειμένων.

Η παράδοση και λοξή εικονοποιία του Εμμανουήλ Μπιτσάκη, εμμένοντας στην εξαντλητική χειρονομία της σχεδιαστικής λεπτομέρειας, ανατέμνει έναν παράλογο κόσμο αντιθέσεων, συνυπάρξεων, συναρμογής, και αναπάντεχων συμβάντων.

Ο Πάνος Παπαδόπουλος δουλεύοντας με μαρκαδόρους, μελάνι και λάδι μετατρέπει τα σχέδιά του σε ζωγραφική τοποθετώντας σε άδειους χώρους αντικείμενα ως γλωσσικά ισοδύναμα. Μέσα από την αφαίρεση και την εννοιολογία εισέρχεται στην απουσία των εσωτερικών χώρων.

Υποθέτω (και θέλω να πιστεύω) ότι ο θεατής που περιδιαβάζει την έκθεση και ο οποίος ασφαλώς θα σταθεί με μεγαλύτερη προσοχή στα έργα των πέντε καλλιτεχνών, έτσι όπως εκτίθενται και (εντέλει) υποστηρίζονται από την επιμέλεια του Χρίστου Χριστοφή, είναι σε θέση να διακρίνει τις επιμέρους σχέσεις, τα κοινά στοιχεία, τις αναφορές, αλλά και τις διαφοροποιήσεις των έργων και των καλλιτεχνών μεταξύ τους. Η συνολική εικόνα μιας έκθεσης, δηλαδή η τελική εικόνα, αποτελείται, ούτως ή άλλως, από σχέσεις: ό,τι αποτυπώνεται στο βλέμμα του θεατή δεν είναι παρά η εικόνα που προκύπτει από την συνύπαρξη των έργων. Ας δούμε, λοιπόν, την έκθεση σαν ένα χώρο όπου εγγράφονται οι τρόποι των καλλιτεχνών στην κίνησή τους, στην αλληλεπίδραση και στη διάδρασή τους. Εκφράζουν την αγωνία τους για το κέντρο· κινούνται προς το κέντρο.

Κάθε έργο τέχνης είν' ένας κόσμος. Κάθε καλλιτέχνης εκπροσωπείται από το έργο του. Η έκφραση της αγωνίας για ό,τι μας περιβάλλει συναιρεί τους τρόπους των καλλιτεχνών: όλα κινούνται προς την κατεύθυνση μιας απελευθέρωσης, ενός κέντρου το οποίο συνιστά ένα πεδίο: ο ακατονόμαστος χαρακτήρας μιας δράσης η οποία αναφέρεται στα πράγματα. («Η τέχνη είναι κάτι πολύ ακανθώδες και δύσκολο, καθώς μάλιστα για να αντα-

ποκριθεί στην έννοιά της πρέπει να την υπερβεί», επανέρχεται ο Adorno). Κάθε έργο τέχνης είναι μια τύχη.

«Όπου υπάρχει η ποίηση, εκεί κι ο Θεός. Την ομορφιά εστιάζει. Επιτυγχάνει να συμβιούν η αγαλλίαση κι ο τρόμος, η θλίψη και η ηδονή, η αγωνία, η αδιάκοπη μεταβολή και η αιωνιότητα. Η ποίηση αφαιρεί απ' τα πράγματα το πέπλο της συνήθειας· καθιστά ορατή την αθέατη όψη του κόσμου· χάρη στην επικράτειά της συνενώνονται όλα τα ασυμβίβαστα. Καθετί που μέσα στο φως της κινείται, ενσαρκώνει το πνεύμα που η ίδια εμπνέει. Μ' ένα είδος αλχημείας, μετατρέπει σε πόσιμο χρυσό τα δηλητηριώδη νερά που ρέουν από τον θάνατο στη ζωή. Γιατί σκοπός της είναι η κρυμμένη ομορφιά, μ' άλλα λόγια η απώτερη ουσία του κόσμου. Τα πάντα υπάρχουν έτσι όπως συλλαμβάνονται, ή τουλάχιστον σε σχέση με όποιον τα προσλαμβάνει. Ο νους βρίσκεται μέσα σ' έναν δικό του χώρο. Μπορεί να φτιάξει έναν "Παράδεισο από κόλαση ή μια κόλαση από Παράδεισο". Η ποίηση μας απαλλάσσει απ' το να είμαστε δέσμοι των τυχαίων γεγονότων. Δημιουργεί μιαν άλλη ύπαρξη μέσα στην ύπαρξή μας. Μας αναγκάζει να αισθανόμαστε αυτό που με το λογικό μας γνωρίζουμε, και να φανταζόμαστε αλλιώς αυτό που η γνώση μας έχει αποστηθίσει· που σημαίνει, δημιουργεί απ' αρχής τον κόσμο», γράφει ο Οδυσσέας Ελύτης στο σύντομο δοκίμιό του «Ο πόσιμος χρυσός κατά τον P.B. Shelley», 2x7 ε (1996).

Εάν σας ενοχλεί η λέξη Θεός, μπορείτε να την αντικαταστήσετε ίσως με τη λέξη κέντρο. Όσο για την ποίηση, είτε να μας επισκέπτεται με όλες τις μορφές που μπορεί να πάρει.

Θάνος Σταθόπουλος

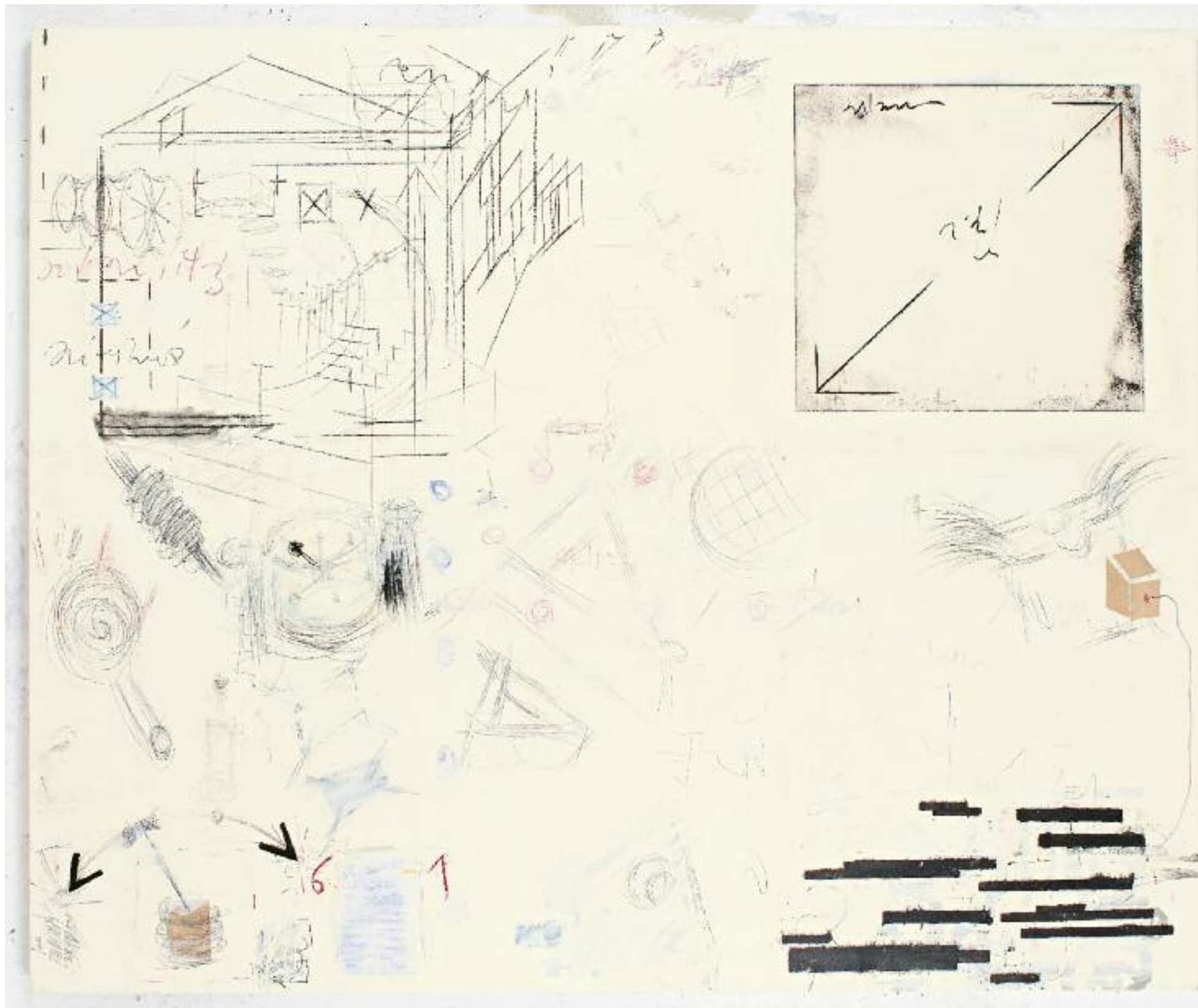
Κωνσταντίνος Δρέγος

Η δουλειά μου δεν αποτελεί για εμένα πρόσχημα δημιουργίας ψευδαισθήσεων αλλά μια κατάσταση επιτακτικής αντιμετώπισης της ανθρώπινης συνθήκης.

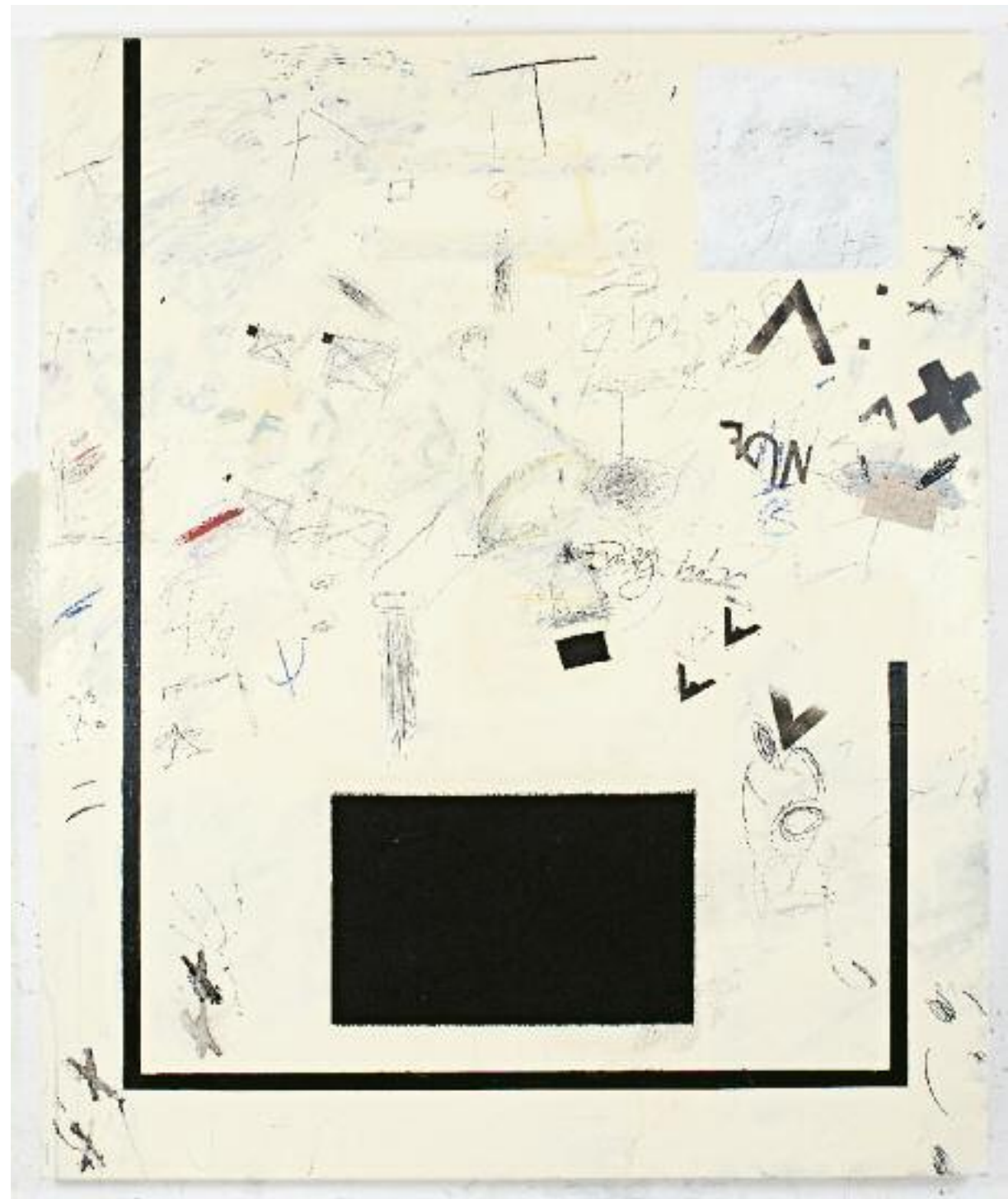
Είναι η δίκη μου απόπειρα να εκφράσω μια αυτοσχέδια λογική πάνω στον παραλογισμό της κατεστημένης έννοιας του ορθού. Σημασία για εμένα δεν έχουν τα στοιχεία που αποτελούν το πραγματικό αυτά καθαυτά αλλά το σχήμα τους η κίνηση τους, η κρυφή τους συμμετρία και βέβαια η κορύφωση τους στον τρόπο με τον οποίο αυτοακυρώνονται. Αυτό που συχνά βλέπουν ως κρυπτικό αινιγματικό στοιχείο στη δουλειά μου είναι η σχέση μου με τον διχασμό της πραγματικότητας.

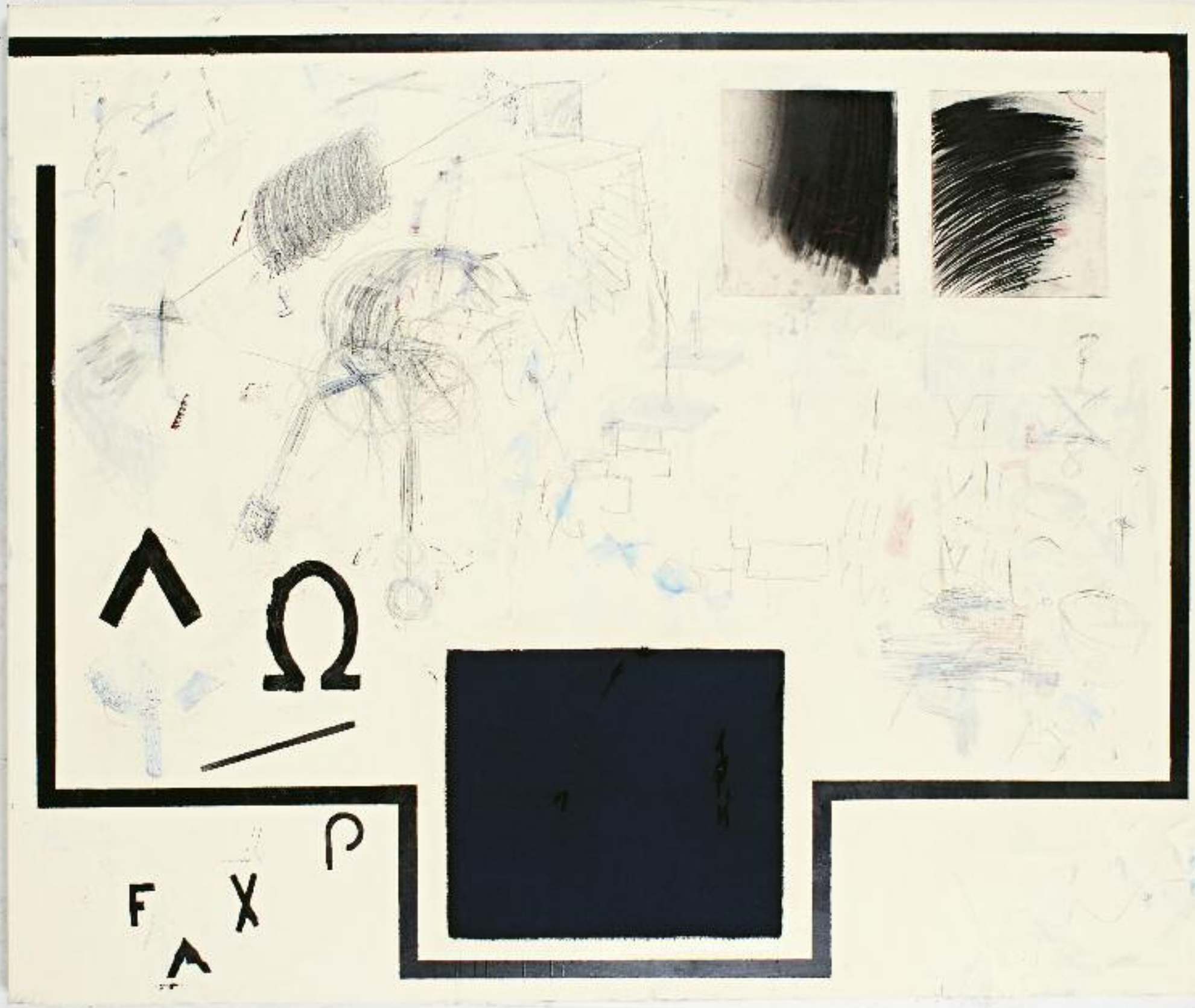
Η αναζήτησή μου πάνω στον καμβά δεν στοχεύει στην εξεικόνιση· πάνω στον καμβά λαμβάνει χώρα ένα συμβάν.

LBRARC (LABYRINTH S.)
Μικτή τεχνική σε καμβά,
165 x 200 εκ.
2018

PRT (LABYRINTH S.)
Μικτή τεχνική σε καμβά,
200 x 165 εκ.
2017

OMEGABET (LABYRINTH S.)
Μικτή τεχνική σε καμβά,
165 x 200 εκ.
2017

Anima (Capto Vacui S.)
Μικτή τεχνική σε καμβά,
165 x 200 εκ.
2019

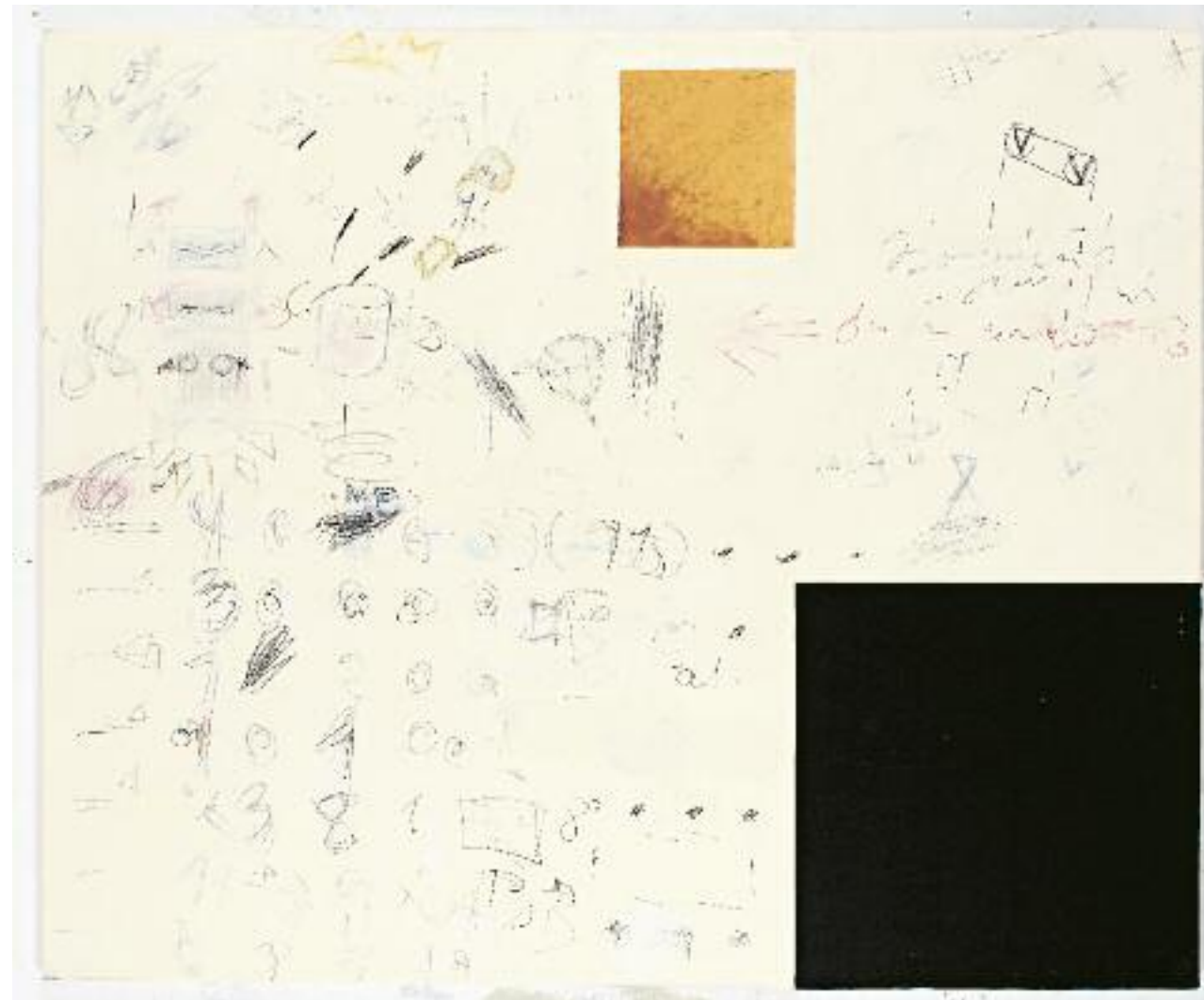

The Chain Rule of Inverse Drive
(Capto Vacui S.)
Μικτή τεχνική σε καμβά,
170 x 210 εκ.
2019

TMBOOD (LABYRINTH S.)

Μικτή τεχνική σε καμβά,
165 x 200 εκ.
2018

Γιώργος Κόντης

Η δουλειά μου εστιάζει στην αφηρημένη ζωγραφική και στην λειτουργία της ως εικόνα. Όμως η εικόνα φαίνεται να έχει το δικό της παρελθόν, φαίνεται να γνωρίζει τα πάντα και να έχει την δική της ιστορία να πει, να έχει την δική της ζωή και, μέσω αυτού, να ζωντανεύει και να αποκτά την δική της οντότητα.

Αυτή η αίσθηση χειραφέτησης της εικόνας γίνεται κατά κάποιο τρόπο «απειλητική» αφού όσο περισσότερη αυτονομία αποκτά τόσο με μετακινεί από την κυρίαρχη θέση του δημιουργού της, προκαλώντας ερωτήματα πάνω σε ζητήματα αυθεντικότητας και της λειτουργίας του καλλιτέχνη. Με αυτό τον τρόπο, ο ζωγράφος ως καλλιτεχνική παρουσία, μαζί με την ζωγραφική πράξη, αποδομούνται και τίθενται υπό ερώτημα.

Η δημιουργία της ζωγραφικής εικόνας παίρνει την μορφή μιας αντιπαράθεσης μαζί της, η οποία παίρνει περισσότερο τον χαρακτήρα μιας αντιπα-

ράθεσης με ολόκληρο το παρελθόν και την ιστορία της όπου πια τίποτα δεν μπορεί να παρθεί ως δεδομένο.

Η αναγκαιότητα μιας επαναπροσδιορισμένης σχέσης με την ζωγραφική εικόνα προκύπτει και -για ακόμα μια φορά- το ερώτημα του τί μπορεί να είναι η ζωγραφική πράξη. Μια αναγκαιότητα ενός επαναπροσδιορισμού της χειρονομίας στην ζωγραφική, αλλά και του χειρονοματικού σημαδιού/αποτυπώματος, πέραν των συγκεκριμένων τρόπων (και ενδεχομένως κοινοτυπιών) που έχουν αυτά προσδιοριστεί στον μοντερνισμό και σε σχέση με πιο λεπτές φόρμες αναπαράστασης που σχετίζονται με το ready-made, το μονοχρωματικό και το τυχαίο. Μια μορφή χειρονομίας και «αυθεντικού» ζωγραφικού αποτυπώματος σε όρους μιας ζωγραφικής και μιας παρουσίας του καλλιτέχνη που έχουν διευρυνθεί και αποδομηθεί.

Άπτελο (Cy Twombly series)
Μικτή τεχνική σε καμβά,
130 x 190 εκ.
2012
αρ. κτ. 1237

Άπιλο
Λάδι και κάρβουνο
σε καμβά,
120 x 150 εκ.
2013
αρ. κτ. 2520

Άτιτλο
Λάδι και ακρυλικό σε καμβά,
70 x 60 εκ.
2013
αρ. κτ. 1414

Άτιτλο
Λάδι και ακρυλικό σε καμβά,
70 x 60 εκ.
2012
αρ. κτ. 1413

Άτιτλο
Κάρβουνο και βερνικόχρωμα
σε χαρτί,
100 x 70 εκ.
2012
αρ. κτ. 1411

Άτιτλο
Κάρβουνο και βερνικόχρωμα
σε χαρτί,
100 x 65 εκ.
2009
αρ. κτ. 1409

Άτιτλο
Κάρβουνο και βερνικόχρωμα
σε χαρτί,
100 x 65 εκ.
2009
αρ. κτ. 1408

Άτιτλο
Κάρβουνο και
βερνικόχρωμα σε χαρτί,
64 x 48 εκ.
2012
αρ. κτ. 1412

Άτιτλο
Κάρβουνο και βερνικόχρωμα
σε χαρτί,
100 x 70 εκ.
2009
αρ. κτ. 1410

Άτιτλο
Λάδι και ακρυλικό σε καμβά,
130 x 90 εκ.
2013
αρ. κτ. 1415

Άπιλο
Λάδι, ακρυλικό και κάρβουνο
σε καμβά,
130 x 170 εκ.
2013
αρ. κτ. 2519

Ανδρέας Λόλης

Σε εγκαταλελειμένα αντικείμενα από την καθημερινότητα μας, που πολύ συχνά συναντάμε στην πόλη στηρίζεται η δουλειά μου αυτή, αναπαριστώντας στοιχεία όπως σακούλες και κούτες τα οποία παράγει η ίδια η κοινωνία σε ατέρμονους ρυθμούς ακόρεστης κατανάλωσης.

Πραγματοποιώντας αυτές τις εικόνες στο μάρμαρο δίνω διαχρονικότητα σε αυτά τα ευτελή στοιχεία βρίσκοντας έτσι την αφορμή να μπορώ να φέρω στο τώρα μια κλασσική γλυπτική.

Τα πράγματα δεν είναι πάντα όπως φαίνονται να είναι.

Με αφορά και με προβληματίζει έντονα ο άνθρωπος και η συμπεριφορά του, θέλοντας να τονίσω ότι στα ταπεινά αντικείμενα κρύβονται αξιοσημείωτες αλήθειες. Έτσι σε αυτή τη δίττη εντύπωση που προκαλούν εμμένω στην ανάγνωση η οποία σχετίζεται με τον κοινωνικοπολιτικό χαρακτήρα του έργου.

Ερωτικό
Γλυπτό από μάρμαρο,
74 x 55 x 55 εκ.
2006
αρ. κτ. 437

Φελιζόλ
Γλυπτό από μάρμαρο,
32 x 30 x 2 εκ.
2010
αρ. κτ. 3129

Παλέτα
Γλυπτό από μάρμαρο,
65 x 85 x 10 εκ.
2010
αρ. κτ. 3.128

Χαρτόκουτο
Γλυπτό από μάρμαρο,
38 x 54 x 36,5 εκ.
2009
αρ. κτ. 646

Άστεγος
Γλυπτό από μάρμαρο,
42 x 118 x 36 εκ.
2009
αρ. κτ. 569

Γέννησις,
Γλυπτό από πορόλιθο,
40 x 90 x 37 εκ.
2002
αρ. κτ. 266

Χαρτόκουτο
Γλυπτό από μάρμαρο,
33 x 40 x 30 εκ.
2009
αρ. κτ. 645

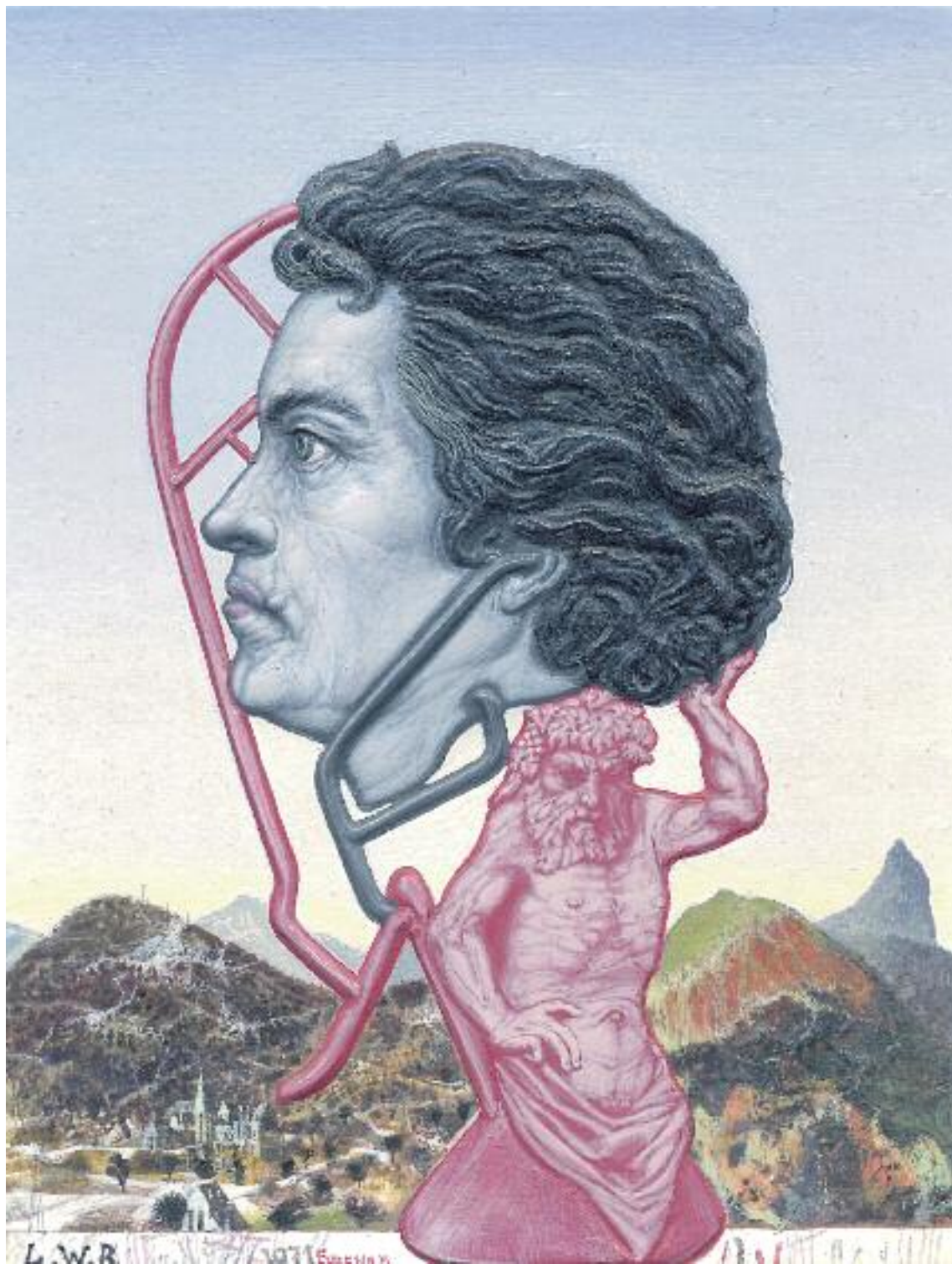

Εμμανουήλ Μπιτσάκης

Κατασκευάζω αιχμηρές εικόνες παράνοιας για να καταδείξω τον παραλογισμό της πραγματικής ζωής· αλλά τι είναι λογικό;

Μπετόβεν
Ακρυλικό σε καμβά,
12,5 x 9,5 εκ.
2013
αρ. κτ. 2003

Severe Beethoven
Ακρυλικό σε καμβά,
18 x 13 εκ.
2015
αρ. κτ. 2204

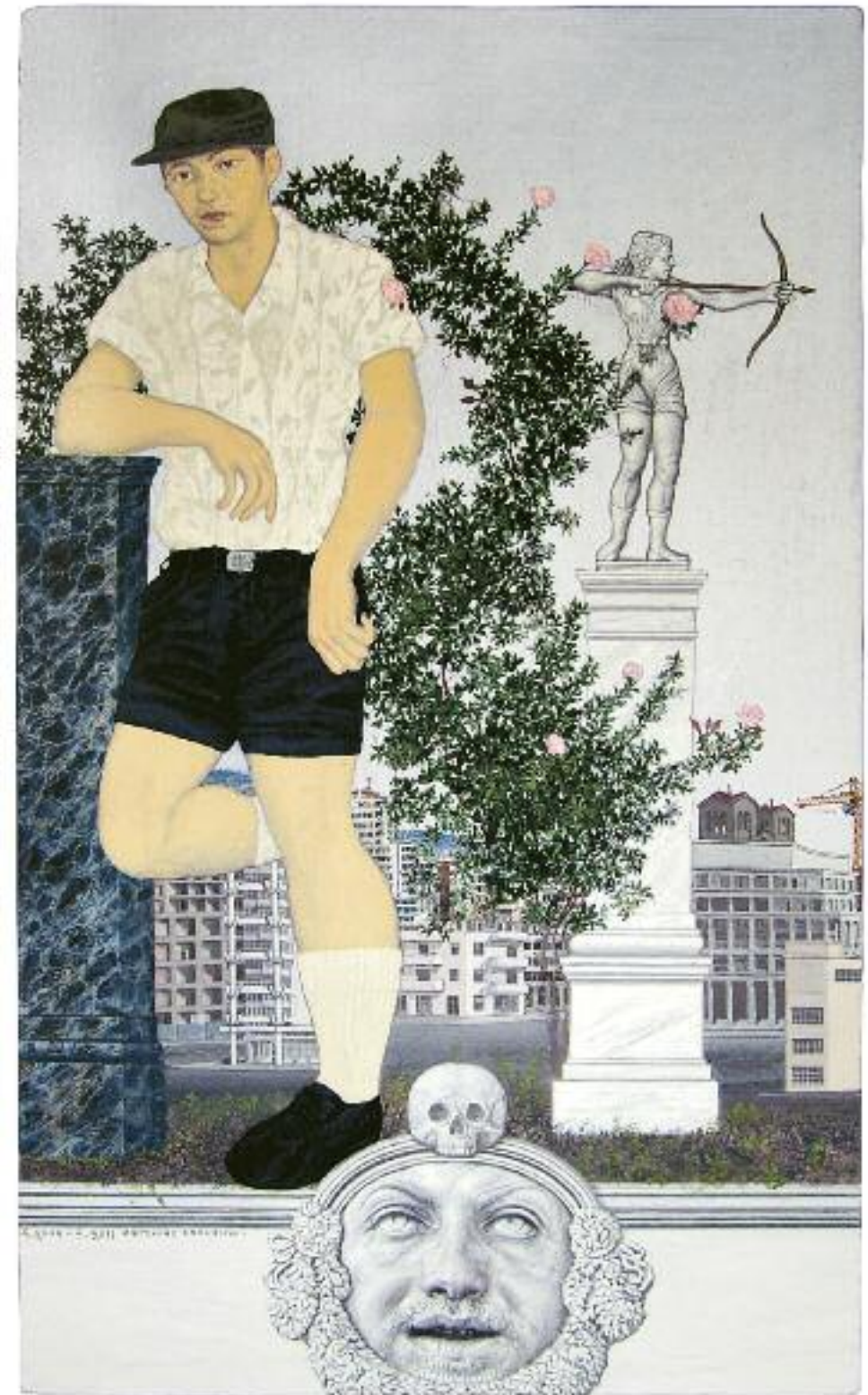
Cast Beethoven
Ακρυλικό σε καμβά,
12,5 x 9,5 εκ.
2014
αρ. κτ. 2202

In Misericordia Credo

Ακρυλικό σε καμβά,
24,3 x 30,3 εκ.
2011
αρ. κτ. 1400

Νέος με τόξο

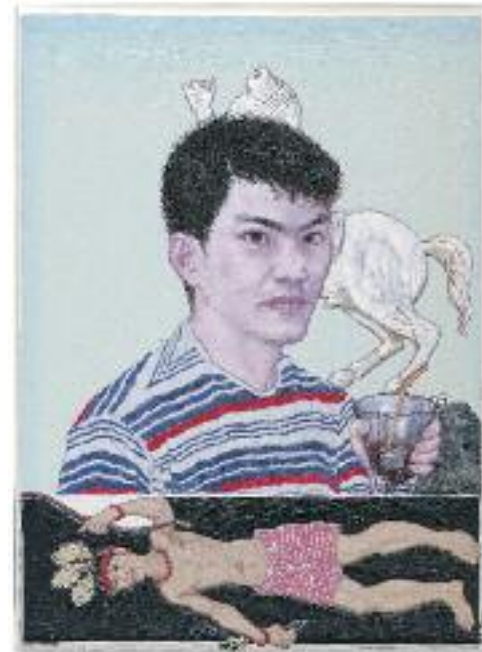
Ακρυλικό σε χάρντμπορντ,
31 x 19 εκ.
2009 - 2011
αρ. κτ. 1309

Η μητρότητα - ANA DOLOU
 Λάδι σε χάρντμπορντ,
 12,2 x 9,4 εκ.
 2013
 αρ. κτ. 1396

Quadro Coloniale
 Ακρυλικό σε καμβά,
 70 x 50 εκ.
 2015-2016
 αρ. κτ. 2201

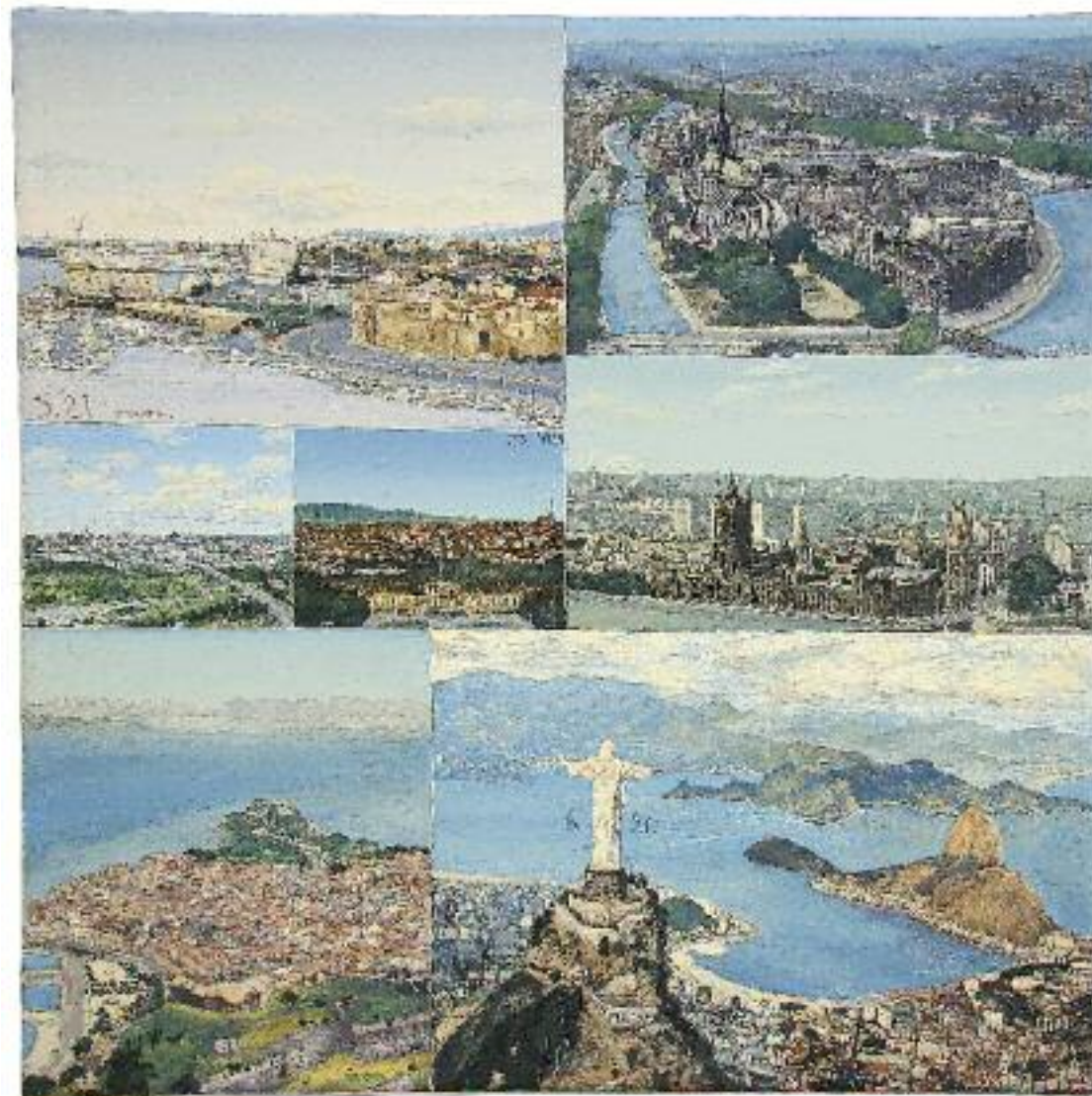
Museum café
 Ακρυλικό σε καμβά,
 24 x 8 εκ.
 2013
 αρ. κτ. 2206

Κνίδια Αφροδίτη έργων Πραξιτέλους
Ακρυλικό σε καμβά,
18,2 x 13,1 εκ.
2015
αρ. κτ. 1397

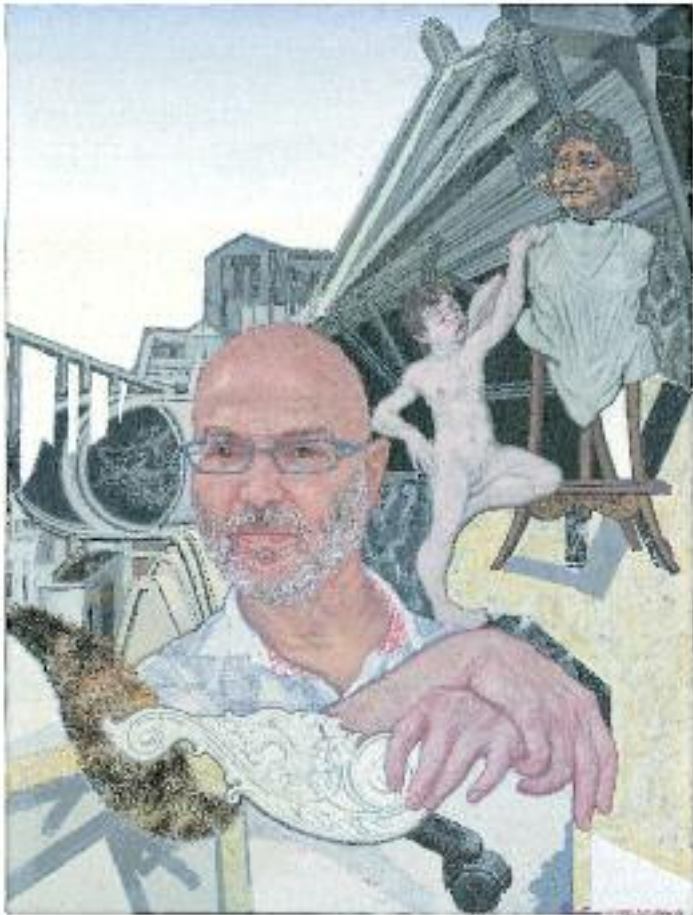

Fortified City
 Λάδι σε ξύλο,
 17,5 x 25,5 εκ.
 2000
 αρ. κτ. 2004

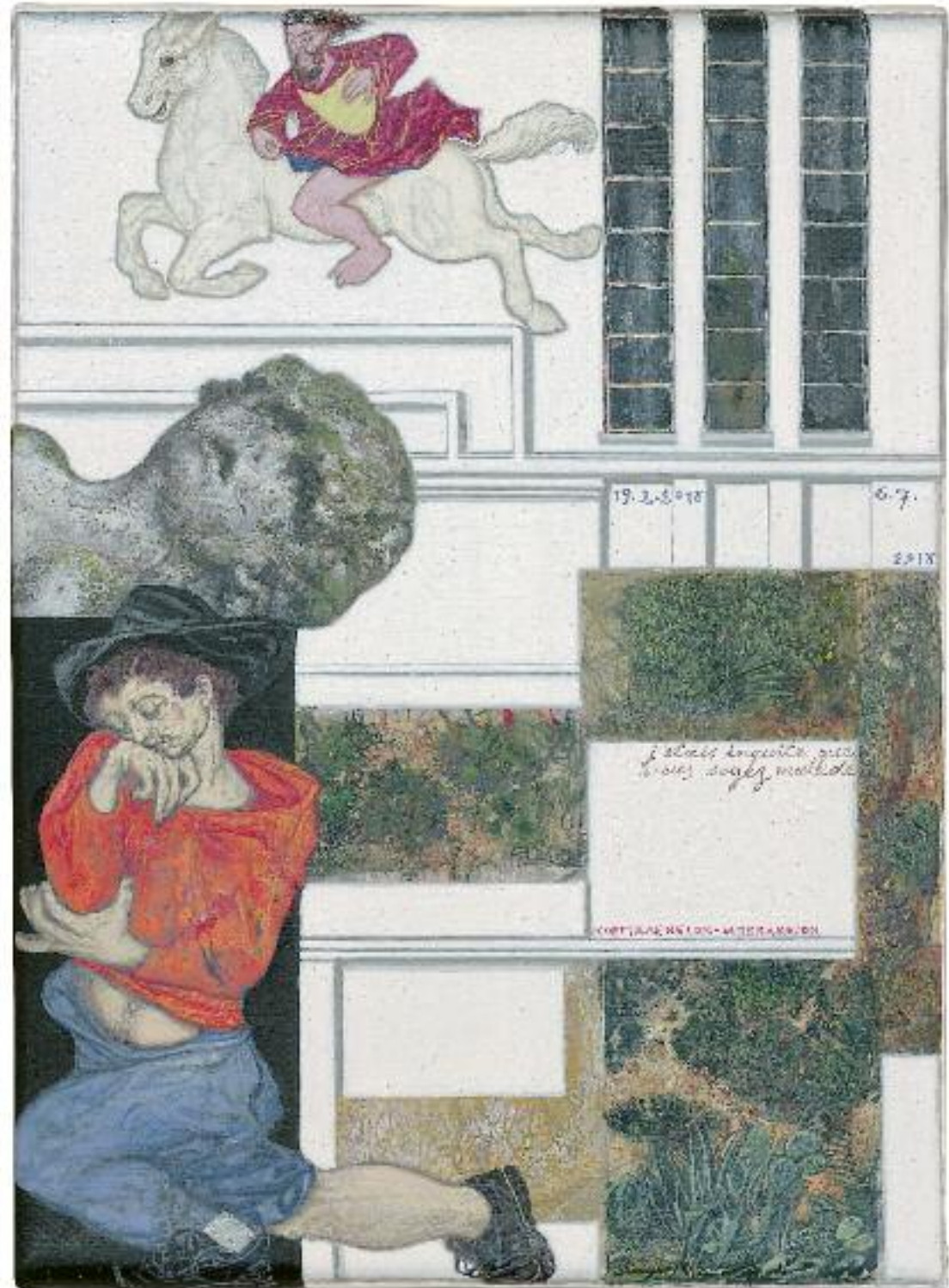

Postcard
 Λάδι σε καμβά,
 32 x 32 εκ.
 2000
 αρ. κτ. 2005

Πορτρέτο Βογιατζόγλου
Ακρυλικό σε καμβά,
40 x 30 εκ.
2015
αρ. κτ. 1903

J'étais inquiete vous souez malade
Ακρυλικό σε καμβά,
24 x 18 εκ.
2018
αρ. κτ. 2559

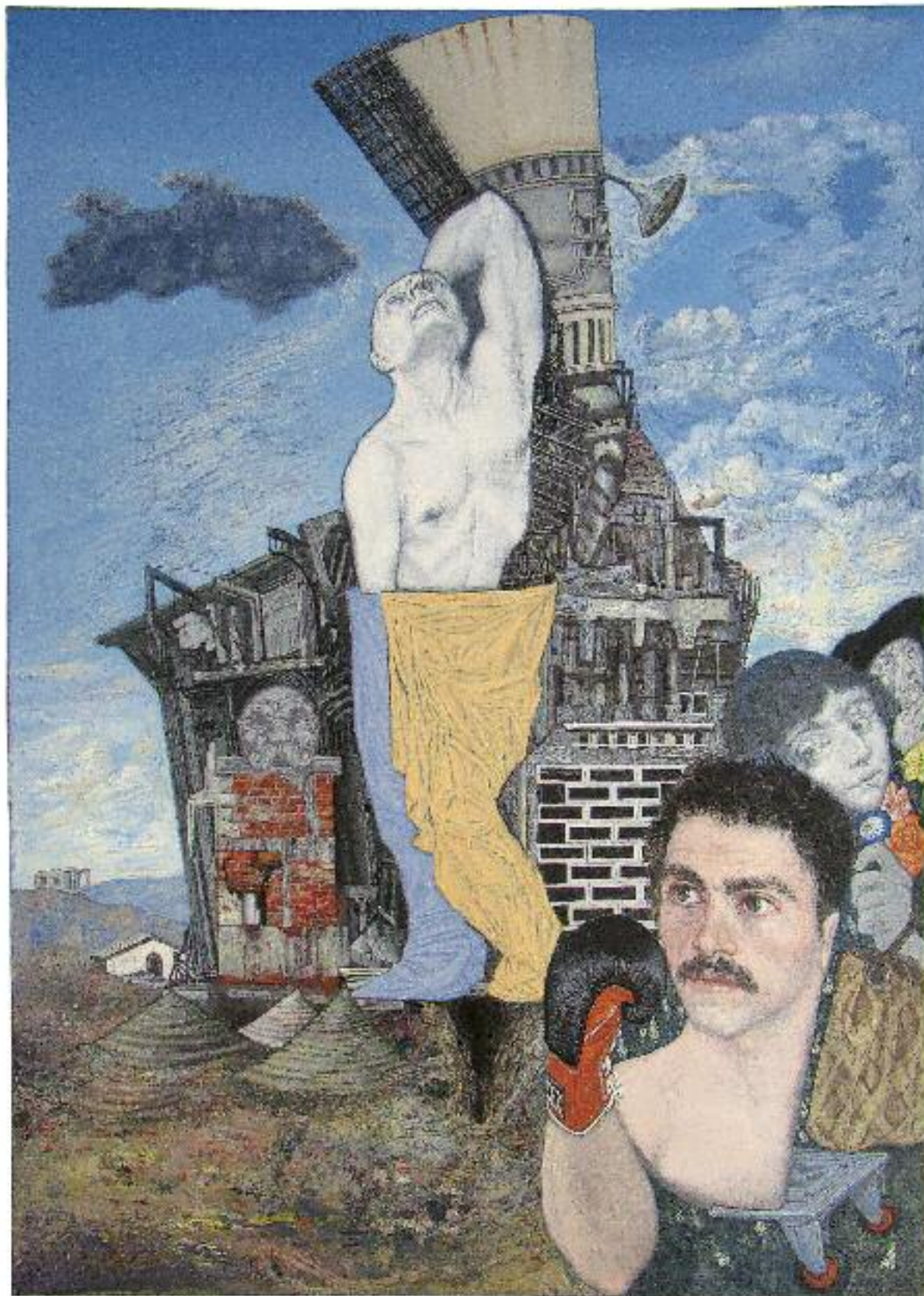

Good and bad Government
Ακρυλικό σε καμβά,
25 x 23 εκ.
2018
αρ. κτ. 2562

Catherine Deneuve
Λάδι σε καμβά,
24 x 16 εκ.
2007
αρ. κτ. 1198

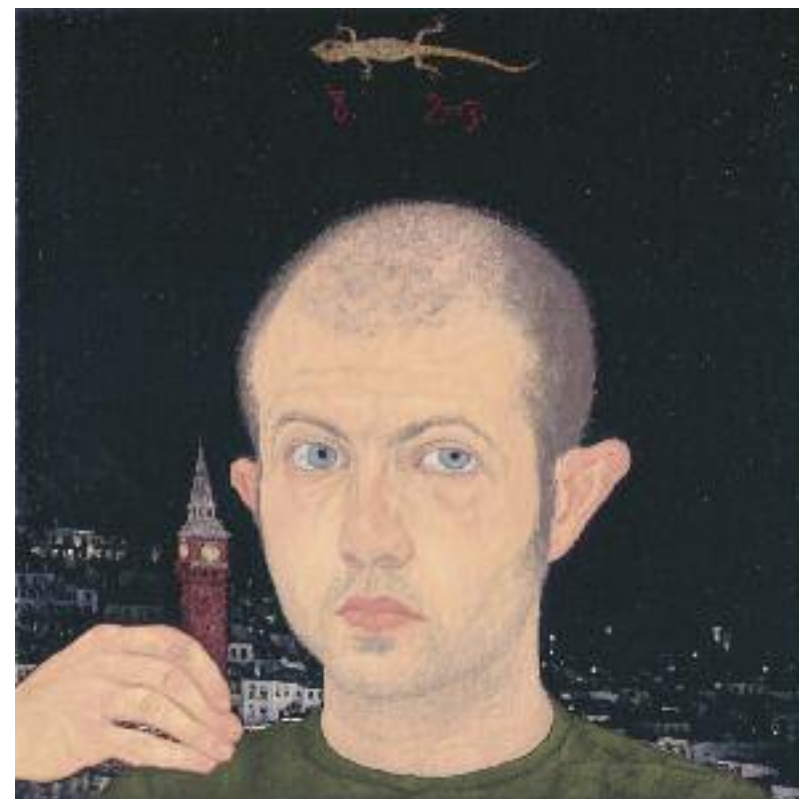
Greek way
Ακρυλικό σε καμβά,
70 x 50 εκ.
2018
αρ. κτ. 2561

Elizabethan tempest

Ακρυλικό σε καμβά,
12,5 x 9,5 εκ.
2015
αρ. κτ. 2203

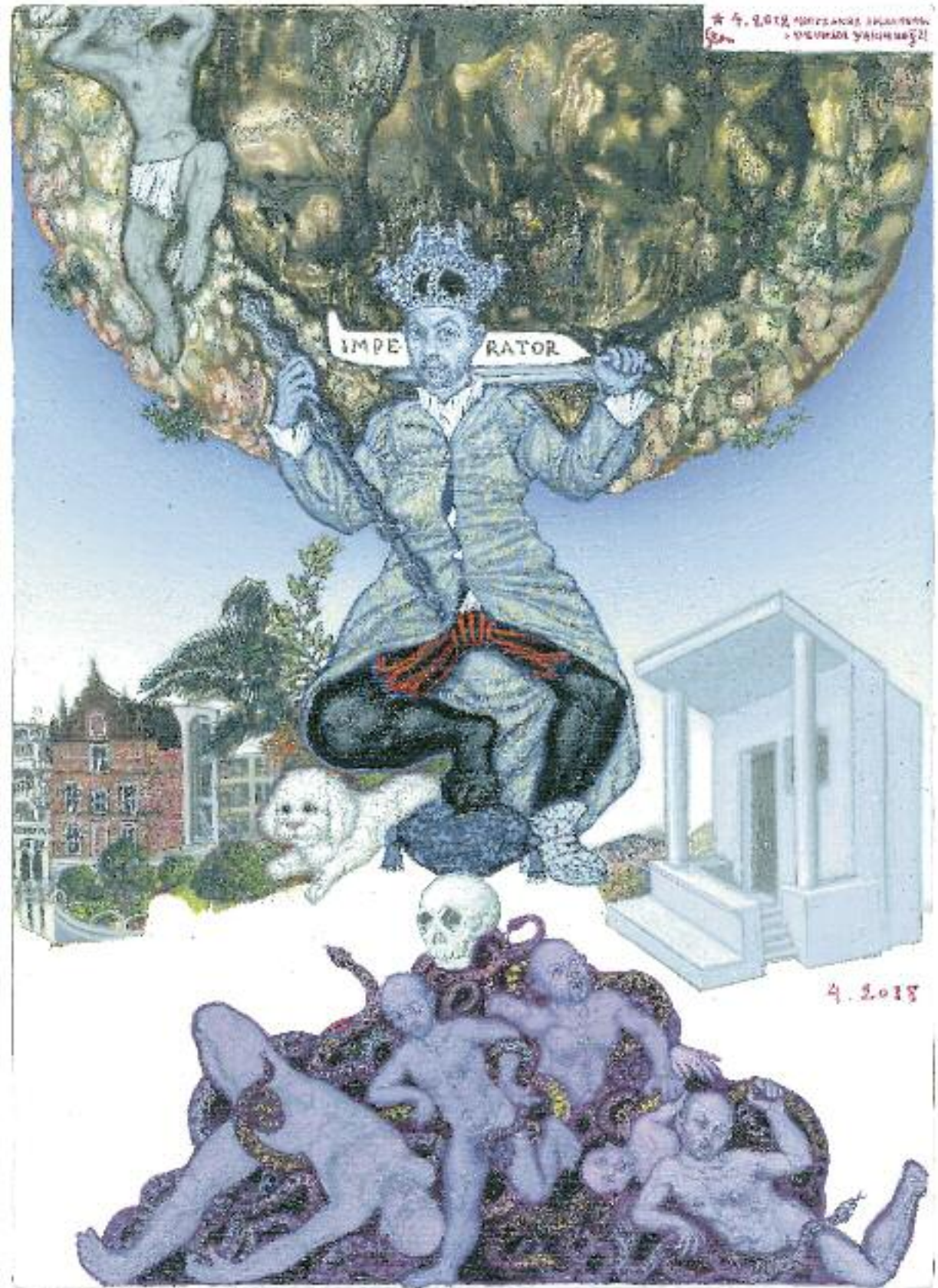
Αυτοπροσωπογραφία
Λάδι σε καμβά,
18 x 24 εκ.
2003
αρ. κτ. 1308

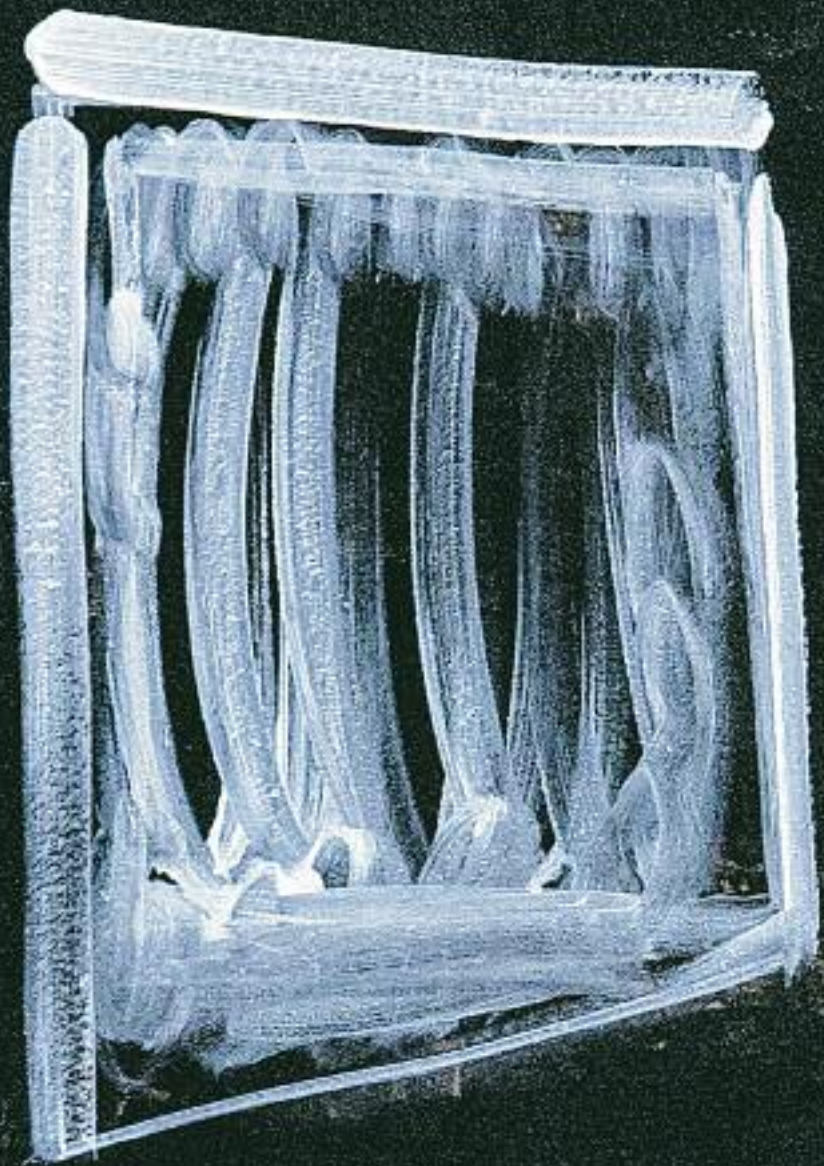
Αυτοπροσωπογραφία
Λάδι σε καμβά,
20 x 20 εκ.
2003
αρ. κτ. 2205

Santa Teresa D' Avila
 Ακρυλικό σε χαρτόνι,
 9,5 x 12,5 εκ.
 2012
 αρ. κτ. 2557

Imperator
 Ακρυλικό σε MDF,
 21 x 15 εκ.
 2012-2018
 αρ. κτ. 2560

Πάνος Παπαδόπουλος

Η δουλειά μου είναι μια μίξη μίνιμαλ, εννοιολογικής, αφηρημένης και εξπρεσιονιστικής τέχνης. Παλαιότερα έφτιαχνα αφηρημένους πίνακες γεμάτους με λέξεις και συμπυκνωμένα νοήματα, σήμερα αφήνω τον καμβά να «αναπνεύσει», δημιουργώντας εσωτερικούς χώρους και αντικαθιστώντας τα κείμενα με αντικείμενα, τα οποία ωστόσο λειτουργούν συχνά ως σύμβολα που προκαλούν ένα ιδιότυπο «γλωσσικό αίσθημα». Στους καινούργιους πίνακες κυριαρχεί το λευκό του καμβά, αφήνοντας στον θεατή την εντύπωση του ελλιπούς και του ημιτελούς. Μήπως όμως υπάρχει κάτι πέρα από αυτό που βλέπει το μάτι; Συχνά οι άνθρωποι με ρωτούν αν οι πίνακες μου είναι τελειωμένοι ή γιατί δείχνουν τόσο άδειοι; Τα προηγούμενα έργα μου ήταν πυκνά και έντονα, με πολλά στρώματα μπογιάς και γεμάτα πληροφορίες. Οπότε ξεκίνησα να αφαιρώ... Μου αρέσει να εκμεταλλεύομαι την λευκότητα του

καμβά για να τονίσω τα πράγματα που έχουν μεγαλύτερη σημασία. Τα έργα τώρα μοιάζουν με «ζωγραφιστά» σχέδια.

Έχει ενδιαφέρον να βλέπεις πως οι σύγχρονοι άνθρωποι αντιδρούν στην μίνιμαλ τέχνη, ειδικότερα σε έναν κόσμο που έχουμε μάθει να θέλουμε περισσότερα. Ωστόσο υπάρχει πολύ ένταση στο σχέδιο και στη χρωματική σύνθεση, αρκεί κανείς να κοιτάξει πιο προσεκτικά. Ο λευκός χώρος δεν σημαίνει απαραίτητα το τίποτα, το κενό μπορεί να παράγει ισχυρές παρουσίες και να έχει έναν αποτελεσματικό αντίκτυπο στις αισθήσεις μας.

Tiven sapiens
Μελάνι σε χαρτί,
42 x 59,5 εκ.
2017
αρ. κτ. 2196

Tiven sapiens
Μελάνι σε χαρτί,
42 x 59,5 εκ.
2017
αρ. κτ. 2197

Up idiot
Μαρκαδόρος σε μουσαμά,
100 x 70 εκ.
2014
αρ. κτ. 1302

Lacrimosa
Λάδι σε καμβά,
150 x 150 εκ.
2018
αρ. κτ. 2804

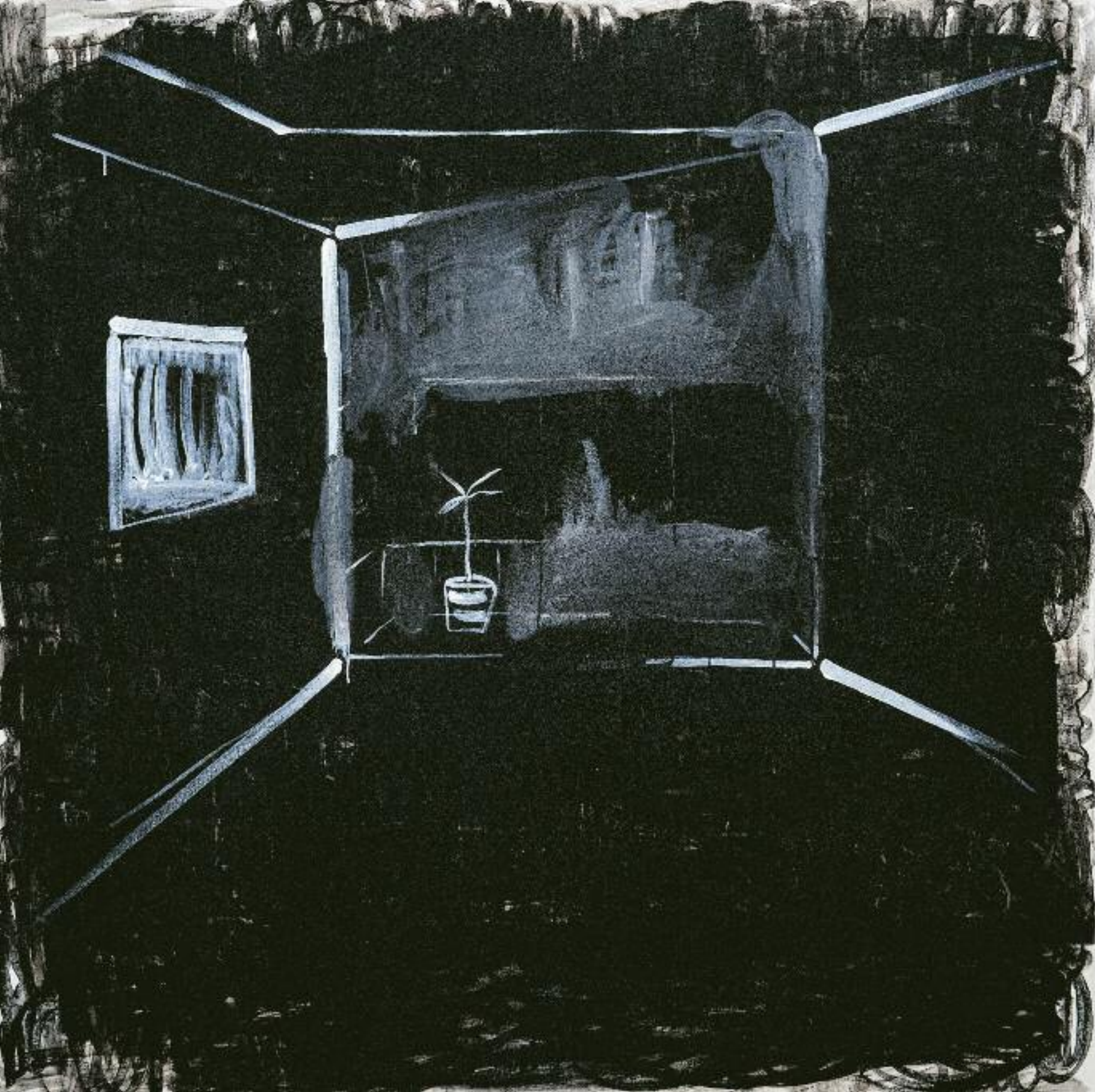
Omega.Odipous.Spiderman
Λάδι και χρωματιστά σπρέι σε καμβά,
180 x 150 εκ.
2014
αρ. κτ. 1301

Jacket on a chair
Λάδι σε καμβά,
130 x 130 εκ.
2016
αρ. κτ. 2195

The Kiss bust
Λάδι σε καμβά,
150 x 150 εκ.
2018
αρ. κτ. 2805

Balcony, night view

Λάδι σε καμβά,

150 x 150 εκ.

2017

αρ. κτ. 2803

Zombie texting poetry

Λάδι σε χαρτί,
40 x 50 εκ.
2018
αρ. κτ. 2807

Βιογραφικά σημειώματα

Ο **Κωνσταντίνος Δρέγος** γεννήθηκε το 1977 στην Αθήνα. Σπούδασε στην ΑΣΚΤ της Αθήνας με καθηγητή τον Γιώργο Λάππα (2005), στην Ακαδημία Καλών Τεχνών της Βιέννης με καθηγητή τον Heimo Zobernig (2006) και Φιλοσοφία στο Πανεπιστήμιο της Βιέννης.

Πρόσφατες ατομικές εκθέσεις: Vicarious One-in its entirety, Macura Collection, Βελιγράδι (2019) | A Perpetual Recount, Kuhlhaus, Βερολίνο (2019) | Vicarious One, Pamela Ruiz Projects, Havana Biennale, Κούβα (2019) | Calculating Infinity, Wadstrom Tonheim Gallery, Μάλαγα (2019) | Multilaterals, At Large Gallery, Νέα Υόρκη (2018) | MME, Ariadne, OSME Fine Art, Βιέννη (2018) | Mnemonis, Galerie Klaus Gerrit Friese, Βερολίνο (2016) | Vision of Judgement – Homage on Lord Byron, Freies Museum, Βερολίνο (2015) | Lapsus, Vigo Gallery, Λονδίνο (2014).

Ομαδικές εκθέσεις (επιλογή): Sculpture 1, Galerie Klaus Gerrit Friese, Βερολίνο (2017) | The End is the Beginning, The Wand & AU-RIGA.co, Βερολίνο (2013) | David Hawkins Foundation, Selected Works Auction, Saatchi Gallery, Λονδίνο (2012) | "AFI", Stern Arts Gallery-Stern Maguire Gallery, Λονδίνο | Smashed, LoBe Gallery (London Berlin Projects), Βερολίνο (2012) | Biennale Artiges Kunstverein Otto Brunn, Μόναχο (2012) | Slipping Signs, Gallery Penindarlinena, Λεμεσός (2012) | "INBETWEEN", Galerie Wedding, Βερολίνο (2011) | Art-Athina, Αθήνα (2011, 2010, 2008, 2007).

Ζει και εργάζεται στο Βερολίνο.

www.konstantinodregos.com

Ο **Γιώργος Κόντης** γεννήθηκε το 1981 στην Αθήνα. Σπούδασε στην ΑΣΚΤ της Αθήνας, στην Ακαδημία Καλών Τεχνών του Μονάχου και στο Πανεπιστήμιο των Τεχνών στο Βερολίνο. Οι μεταπτυχιακές του σπουδές ήταν στην Ακαδημία St.Joost στην Breda της Ολλανδίας και αυτή την περίοδο ολοκληρώνει το διδακτορικό του στην Ζωγραφική, στο Royal College of Art του Λονδίνου, πάνω στην έννοια της αυθεντικότητας.

Πρόσφατες εκθέσεις του περιλαμβάνουν: Τρεις συλλέκτες, τρεις εποχές, Πινακοθήκη Βογιατζόγλου, Αθήνα | fAN Archive, Parallel Vienna 2018, Βιέννη (σχεδιασμός/επιμέλεια Herwig Muller) | Η Υλι-

κότητα του Ζωγραφικού Συμβάντος, Κέντρο Τεχνών Δήμου Αθηναίων (επιμέλεια Ντένης Ζαχαρόπουλος) | Intervals of Stale Time, Lychee One Gallery, Λονδίνο (επιμέλεια Γιώργος Κόντης) | Project 1//On Authorship, Space-Projects, Άμστερνταμ (επιμέλεια Maud Oonk) | Neither Innocent Nor Guilty, Daily Lazy Projects, Αθήνα (επιμέλεια Γιώργος Κόντης) | Αφιέρωμα στον Δημήτρη Κοντό, Can Gallery, Αθήνα | Bow Open, Ian Kiaer's studio (ατομική), Bow Arts, Λονδίνο | Daybreak, Maverick Projects, Peckham, Λονδίνο | Close, Closer, Fading, Lychee One Gallery, Λονδίνο (επιμέλεια Jonathan Miles) | O, Kunstbuero, Βιέννη (με τον Just Quist) | The Same Sky, Ίδρυμα Τέχνης Lepsien, Ντύσσελτορφ | Σήμερα, η Ζωγραφική, Πινακοθήκη Βογιατζόγλου, Αθήνα | Tender is The Night, Can Gallery, Αθήνα | Ab-stractions, Ελληνοαμερικάνικη Ένωση, Αθήνα | Euro-control κεντρικό κτίριο (ατομική), Βρυξέλλες | Let Gooo project (ατομική, επιμέλεια Just Quist), Ruimte Caesuur, Middelburg, Ολλανδία | Young Masters, Glazenhuis, Lommel, Βέλγιο | The Static also is Electric, De Service Garage, Άμστερνταμ.

Διαλέξεις του περιλαμβάνουν: Royal College of Art, Λονδίνο, με την Gilane Tawadros και τον Luc Tuymans | Rijksakademie, Open Studios, Άμστερνταμ, με τον Camiel van Winkel | Μουσείο De Pont Tilburg, Ολλανδία | TECHNE συνέδριο, Rich Mix, Λονδίνο.

Ζει και εργάζεται στο Λονδίνο και στην Αθήνα.

www.giorgoskontis.com

Ο **Ανδρέας Λόλης** (γ.1970) είναι απόφοιτος της ΑΣΚΤ Αθηνών και της Ακαδημίας Καλών Τεχνών της Carrara στην Ιταλία.

Επιλεγμένες ατομικές εκθέσεις: Έργο στην Πόλη, NEON, Βρετανική Σχολή Αθηνών (2018), Undercurrents, The Breeder, Αθήνα (2015), The Breeder Monaco, Μόντε Κάρλο (2013), Munchner Kunstlerhaus, Μόναχο (2011).

Επιλεγμένες ομαδικές εκθέσεις: May You Live in Interesting Times, 58η Μπιενάλε της Βενετίας, επιμέλεια Ralph Rugoff (2019), Αντίδωρον – Η Συλλογή του ΕΜΣΤ, Friedericianum, Κάσελ, documenta 14 (2017), Νέα αποκτήματα 2014-2017, ΕΜΣΤ, Αθήνα (2017), Ο Κήπος βλέπει, επιμέλεια Άννα Καφέτση, Μέγαρον Μουσικής Αθηνών

(2017), Μπιενάλε Θεσσαλονίκης 2017, επιμέλεια Συραγώ Τσιάρρα (2017), The Body, The Soul, The Place, Εθνικό Μουσείο της Κίνας, 7η Μπιενάλε Σύγχρονης Τέχνης, Πεκίνο (2017), Yoko Ono Lumiere De L' Aube, Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης Λυόν (2016), 13η Μπιενάλε της Λυόν, La Vie Moderne, επιμέλεια Ralph Rugoff (2015), Hell As Pavillion, επιμέλεια Νάντια Αργυροπούλου, Palais de Tokyo, Παρίσι (2013), Μονόδρομος, 3η Μπιενάλε της Αθήνας, επιμέλεια Nicolas Bourriaud, Ξένια Καλπατσόγλου και Ροκα Υίο (2011). Ο Ανδρέας Λόλης δίδαξε στη Διεθνή Καλοκαιρινή Ακαδημία Καλών Τεχνών του Σάλτσμπουργκ από το 2016 έως το 2018. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα και εκπροσωπείται από τη γκαλερί The Breeder, Athens.

Ο **Εμμανουήλ Μπιτσάκης** γεννήθηκε στην Αθήνα το 1974. Σπούδασε στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών (1996-2001). Το 2001, με υποτροφία του Ινστιτούτου της Δανίας στην Αθήνα, έμεινε δύο μήνες στην Κοπεγχάγη για ελεύθερη καλλιτεχνική εργασία. Έχει πραγματοποιήσει έξι ατομικές εκθέσεις: Επίμονο Ελάχιστο, Συλλογή Σωτήρη Φέλιου, Φωκίωνος Νέγρη 16, 2018, Elizabethan Collar, Γκαλερί Καλφαγιάν, Αθήνα, 2013- 2014, Ζωγραφική, Γκαλερί K-Art, Αθήνα, 2011, Faces Of The Uigur Through Song & Dance, National Portrait Gallery (εντός της έκθεσης BP Portrait Award 2009, ως νικήτης του BP Travel Award 2008), Λονδίνο 2009, Ζωγραφική, Γκαλερί Νέες Μορφές, Αθήνα, 2004 και 2009. Έχει συμμετάσχει σε art fairs και ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Η δουλειά του έχει παρουσιαστεί σε μουσεία όπως το Drawing Center στη Νέα Υόρκη (Small, 2014), η National Portrait Gallery στο Λονδίνο (BP Portrait Award 2007 και 2008), το Complesso del Vittoriano στη Ρώμη (Ellenico Plurale, 2012), το Μουσείο Μπενάκη στην Αθήνα (Νέες Μορφές 50 Χρόνια Μετά, 2010). Συμμετείχε σε δύο εκθέσεις της Πινακοθήκης Βογιατζόγλου: Σήμερα, η Ζωγραφική (2014) και Τρεις συλλέκτες, τρεις εποχές (2018). Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.
www.embitsakis.com

Ο **Πάνος Παπαδόπουλος** γεννήθηκε το 1975 στην Αθήνα. Σπούδασε στη Σχολή Καλών Τεχνών της Βιέννης (Prof. Marcus Prachensky), όπου του απονεμήθηκε το βραβείο Meisterschulerpreis της Ακαδημίας. Είναι συνιδρυτής του Dadada Academy, μιας εικαστικής κολεκτίβας που ιδρύθηκε το 2009 στην αυστριακή πρωτεύουσα. Το 2015 συμμετείχε στο πρόγραμμα φιλοξενίας Hooper Projects στο Λος Άντζελες.

Πρόσφατες ατομικές εκθέσεις: 26:53 a.m., Eleni Koroneou Gallery, Αθήνα (2018) | Drawing yourself into corners, Martinetz Gallery, Κολωνία (2018) | Painting yourself into corners, Irene Laub Gallery, Βρυξέλλες (2018) | Narcissism-Masochism-Fetishism, Eleni Koroneou Gallery, Αθήνα (2016).

Έχει λάβει μέρος σε πολλές ομαδικές εκθέσεις, μεταξύ των οποίων: Landlord Colors: On Art, Economy and Materiality, Cranbrook Museum, Ντιτρόιτ (2019) | Galerie Kunstburo, Βιέννη (2016) | Galerie Crone, Βερολίνο, (2015) | 4η Μπιενάλε της Αθήνας (2013) | Family Business Gallery, Νέα Υόρκη (2013) | Palais de Tokyo, Παρίσι (2012). Συμμετείχε σε δύο εκθέσεις της Πινακοθήκης Βογιατζόγλου: Σήμερα, η ζωγραφική (2014) και Τρεις συλλέκτες, τρεις εποχές (2018).

Ζει και εργάζεται στην Αθήνα και εκπροσωπείται στην Ελλάδα από την Eleni Koroneou Gallery.

ΤΥΠΩΘΗΚΑΝ 1000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΣΕ ΧΑΡΤΙ
MUNKEN 150 gr. ΤΟΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟ ΤΟΥ 2019
ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΕΚΘΕΣΗΣ
IN MEDIO VIRTUS
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΡΕΓΟΣ / ΓΙΩΡΓΟΣ
ΚΟΝΤΗΣ / ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΟΛΗΣ / ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ
ΜΠΙΤΣΑΚΗΣ / ΠΑΝΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΣΤΗΝ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ Γ. ΒΟΓΙΑΤΖΟΓΛΟΥ